

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 258 § 3 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 grudnia 2012 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

postanowieniem Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 września 2012 r.,

w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić wniosek,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego, w tym wydatkami w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych).**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 września 2012 r. Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu zażalenia obrońcy skazanego A. K. na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 10 sierpnia 2012 r. o nieuwzględnieniu wniosku o uznanie za wykonaną w całości kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 24/08 tego Sądu i zaliczenie jej na poczet kary 4 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego z dnia 21 czerwca 2010 r. w sprawie III K 29/10, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 21 września 2012 r. obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania odwoławczego w tej sprawie. Powołując się na przepis art. 540b § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 5 września 2012 r. utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 10 sierpnia 2012 r. i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że sprawę w postępowaniu odwoławczym rozpoznano pod nieobecność skazanego i jego obrońcy, gdyż nie zostali oni powiadomieni o terminie posiedzenia. Ponieważ przedmiotem rozpoznania w sprawie było zażalenie na postanowienie kończące postępowanie (art. 464 § 1 zd. 1 k.p.k.), a także dlatego, że strony miały prawo uczestniczyć w posiedzeniu sądu pierwszej instancji, na którym wydano to postanowienie, skazany i jego obrońca mieli prawo wziąć udział, z mocy prawa, w posiedzeniu sądu odwoławczego. W takim razie, Sąd Apelacyjny nie powiadamiając ich o terminie tego posiedzenia rażąco naruszył przepis art. 117 § 1 k.p.k. Postanowienie wydane na tym posiedzeniu dotknięte jest także uchybieniem stanowiącym rażące naruszenie art. 464 § 1 k.p.k. Procedowanie z naruszeniem wskazanych przepisów jest ponadto równoznaczne z naruszeniem prawa skazanego do obrony.

Podniósł, że o treści postanowienia sądu odwoławczego został poinformowany w dniu 13 września 2012 r., co umożliwiło mu złożenie w terminie ustawowym wniosku o wznowienie postępowania.

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnej odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem prokuratora, że wskazywane we wniosku, jako naruszone, przepisy Kodeksu postępowania karnego nie miały w tej sprawie zastosowania. Postępowanie zainicjowane wnioskiem obrońcy skazanego z dnia 17 kwietnia 2012 r. o zaliczenie okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary toczyło się bowiem w postępowaniu wykonawczym, w którym udział stron, w tym skazanego w posiedzeniach sądu regulowany jest odrębnie i odmiennie niż w postępowaniu jurysdykcyjnym.

Przesądza o tym nie tylko wskazana we wniosku obrońcy A. K. z dnia 17 kwietnia 2012 r. podstawa prawna - art. 82 § 1 k.k. ale przede wszystkim to, iż okoliczność, z której wnioskodawca wyprowadza swoje żądanie (uznanie, że

skazany odbył w całości karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie III K 24/08 i zaliczenie jej na poczet kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie III K 29/10), to jest upływ okresu próby w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem skazanego z odbycia reszty kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie III K 24/08 i dalszych 6 miesięcy, zaistniała w dniu 27 listopada 2011 r. Natomiast wyrok łączny, którym wymierzono skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której obrońca domagał się zaliczenia w całości (a nie tylko w tej części, jaką skazany faktycznie odbył) kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności zapadł w dniu 21 czerwca 2010 r. Zatem kwestia ta, jako powstała już po uprawomocnieniu się tego wyroku łącznego, którego bezpośrednio dotyczyła, a więc w stadium postępowania wykonawczego oraz stanowiąca „postępowanie wykonawcze”, gdyż związana bezpośrednio z wykonaniem orzeczenia, mogła zostać rozpoznana tylko w oparciu o przepisy procesowe Kodeksu karnego wykonawczego. Jakkolwiek po uprawomocnieniu się orzeczenia może toczyć się szereg postępowań incydentalnych, które są kompleksowo (również co do udziału stron w posiedzeniu sądów) uregulowane w Kodeksie postępowania karnego (zob. K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy, Komentarz do art. 1, teza 38, LEX 2012), jednak wniosku obrońcy skazanego do żadnego z takich postępowań zaliczyć nie można. Podstawę materialną wniosku stanowił zatem powołany przez obrońcę skazanego przepis prawa karnego (art. 82 § 1 k.k.). Natomiast właściwy do jego rozpoznania tryb postępowania określały przepisy Kodeksu karnego wykonawczego.

Zgodnie z art. 1 § 2 k.k.w. w postępowaniu wykonawczym stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego tylko w kwestiach nie uregulowanych w Kodeksie karnym wykonawczym. Udział stron, w tym skazanego w posiedzeniach sądu jest wyczerpująco uregulowany w art. 22 § 1 k.k.w., co oznacza, że nie mają tu zastosowania przepisy Kodeksu postępowania karnego. Przepis ten obecnie (od dnia 1 stycznia 2012 r.) stanowi, że skazany oraz jego obrońca mają prawo wziąć udział w posiedzeniu, gdy ustawa tak stanowi. W posiedzeniu sądu wyższej instancji mają prawo wziąć udział osoby, którym przysługuje prawo udziału w posiedzeniu sądu pierwszej instancji. Przepisy szczegółowe nie przewidują udziału stron w posiedzeniu sądu wyznaczonym w celu rozpoznania kwestii będącej przedmiotem wniosku obrońcy skazanego z dnia 17 kwietnia 2012 r. W tej sytuacji nie zachodził, określony w art. 22 § 1a k.k.w.,

obowiązek zawiadomienia skazanego i jego obrońcy o terminie posiedzenia sądu odwoławczego.

Powyższe upoważnia do stwierdzenia, że ze względu na przedmiot tego postępowania, rozpoznanie sprawy pod nieobecność skazanego i jego obrońcy nastąpiło w efekcie prawidłowego stosowania obowiązujących przepisów prawa. Skoro tak, to postępowanie odwoławcze w sprawie A. K. nie może być wznowione w oparciu o przepis art. 540b § 1 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania wznowieniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 639 k.p.k.